

DIUMENGE XXII DURANT L'ANY (B)
25 anys de l'ordenació presbiteral
Homilia del P. Josep M. Sanromà, monjo de Montserrat
23 de setembre de 2018
Sa.2,12.17-20. Jm.3,16-4,3. Mc.9,30-37

Després d'escoltar les tres lectures que ens són proposades avui, podríem caure en la temptació de treure'n una conclusió fàcil: "res de nou sota la capa del sol", i encara que en bona part és ben real, les últimes ratlles de l'evangeli ens donen una altra visió de la realitat, possible i agosarada, per poc habitual, però també ben real: "si algú vol ser el primer, ha de ser el darrer i el servidor de tots". Un cop més Jesús capgira els esquemes per intentar que el nostre món visqui en pau, fruit de la justícia i de la veritat, a partir de cadascun dels que hi vivim i sobretot dels que ens diem deixebles seus i en tots aquells àmbits on ens movem, a casa, en el treball, en la política, en l'església.

La primera lectura ens ha posat al davant la imatge de la persona bona i justa, que fa el bé, que cerca la veritat denunciant la injustícia, que procura per aquells que té al seu voltant i per això és perseguida, per fer-la desistir. Així van tractar a Jesús i així són tractats avui tants dels seus deixebles mentre continuen treballant pels més desafavorits fent realitat les paraules de Jesús, alguns fins a deixar-li la vida. Tots estem cridats a fer el bé perquè és la manera més senzilla d'estimar l'altre; als cristians Jesús ens demana que no només fem el bé sino que el fem en nom seu, portant al nostre món el seu missatge d'esperança.

La segona lectura ens ofereix una visió pràctica d'aquest fer el bé i del contrari que tots coneixem prou: gelosies, rivalitats, interessos inconfessables, ambició de poder sigui com sigui; en sabem els resultats, degradació de la persona, violació dels drets més bàsics, pobresa humana, material i espiritual; la justícia en canvi neix de la llavor posada per aquells que fent-se servidors son portadors de pau i d'esperança més enllà de la realitat. Les necessitats dels altres també entren dintre la nostra relació amb Déu, però se'ns ha dit que cal pregar bé, o sigui no només quan tenim alguna necessitat, sinó sempre i agraïts pel que rebem i recordant-nos dels que necessiten més que nosaltres. Una manera de ser servidors dels altres des del cor, des de l'anonimat. Els monjos antics deien que Déu escolta primer les pregaries que fem pels altres.

L'evangeli ens ha explicat la incomprensió dels deixebles quan Jesús els parla de la seva mort i resurrecció; com podien aquells homes entendre que aquell que veien cada dia fent el bé a la gent acabes en mans de l'odi i de la venjança? És la mort i la resurrecció de Jesús que ens reuneix cada diumenge, que fa llum a la nostra fe i a la nostra esperança, que dona forces per fer el bé a aquells que en nom seu donen la seva vida per aquells que avui continuen essent els més necessitats en tots els sentits de l'expressió. Els deixebles volien saber quin d'ells seria el més important sense imaginar-se que cadascun d'ells ho seria donant la vida en nom del seu Mestre allà on els portà la missió que ell els confià. Aquesta és la veritable identitat del més important, aquest és el veritable primer lloc, el veritable servei, la resposta dels qui ens diem deixebles seus.

Les paraules de Jesús al final de l'evangeli amb un nen a la falda em fan pensar que Jesús ens vol gent senzilla, gent honesta, gent de pau, de bé, de veritat, de justícia, capaços de fer costat als qui ens necessiten, sense desanimar-nos en veure que els qui podrien solucionar els problemes no ho fan, sino continuant treballant en el nostre petit món de cada dia, en la família, en el treball, amb els amics, en les associacions, en la parròquia, en els compromisos polítics i socials. Si posem una mica de pau, d'alegria, d'esperança en el nostre entorn, ja n'hi ha una mica més en el món. Ens ho demana la nostra vocació cristiana que és conèixer a Jesús per donar-lo a conèixer amb el que fem i tal com som. Una vocació que demana fe, una fe que molts diuen que s'ha perdut però que més aviat s'ha oblidat per no saber com aplicar-la a la vida, però que existeix dintre de cada un de nosaltres de

manera natural, forma part de nosaltres encara que no ens en servim o no en siguem conscients i sovint es manifesta en moments extrems de la vida. En una imatge de l'aniversari dels atemptats de Barcelona, entre els records deixats una pilota on hi havia escrit: "perquè allà on siguis puguis continuar jugant" Voleu dir que això es pot escriure sense fe, ni que només sigui una intuïció? Un verset del salm 8 diu: "La majestat que teniu dalt del cel, els infants més petits ja la canten..." per què no jugant a pilota?

Jesús ens demana avui que perseverem en fer el bé en nom seu, a no defallir en aquella fe que vol confiar malgrat el que veu, a ser constants en la pregària, a cercar en ell la força necessària per continuar cada dia posant pau en el nostre món, amb la confiança de l'infant assegut a la seva falda escoltant-lo.